

Práce se zabývá vývojem sklářské výroby v Jizerských horách v období první československé republiky, to znamená mezi léty 1918-1938. V popředí zájmu stojí především železnobrodský a také jablonecký region. První část práce poukazuje na význam exportu pro sklářský průmysl. Tím se vytvářela velká závislost této specifické oblasti výroby na prosperitě na zahraničních trzích a také náchylnost vůči hospodářským krizím. Zranitelnost jizerskohorského sklářství, daná právě jeho proexportním zaměřením, se nejvíce projevila počátkem 30. let 20. století, kdy byl československý průmysl zasažen světovou hospodářskou krizí. Dále jsou v první části zmíněny důsledky racionalizace a koncentrace v některých odvětvích sklářské výroby. Fenomén domácí práce a sociální postavení domácích dělníků, kteří se ze všech sklářů ocitli v nejsložitější situaci, jsou zmíněny v druhé části práce pro vytvoření komplexního obrazu vývoje sklářství na Železnobrodsku. Město Železný Brod usilovalo o výtvarné povznesení českého sklářství (ve smyslu teritoriálním). Tato iniciativa se projevila ve zřízení první české sklářské školy, která se orientovala především na kultivaci projevu nového výtvarného směru art deco. Zpočátku nepodávala železnobrodská škola přesvědčivé výsledky, proto byla její budoucnost značně mlhavá. Zlom nastal v roce 1925, kdy její výrobky dosáhly na Výstavě dekorativních umění a moderního průmyslu v Paříži prvního velkého mezinárodního úspěchu. Založení Střední uměleckoprůmyslové školy sklářské v Železném Brodě, její problematické začátky a následný vzestup jsou tedy obsahem poslední části práce.